

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim oddało sprzeciw dla części usług w klasie 35. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego dla tych usług zostało odrzucone a odwołanie oddalone dla pozostałych usług w klasie 35.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjęła istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy zgłoszonym znakiem a znakiem przeciwnym.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2011 r. — Langguth Erben przeciwko OHIM (MEDINET)

(Sprawa T-378/11)

(2011/C 269/121)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Franz Wilhelm Langguth Erben GmbH & Co. KG (Traben-Trarbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie R 1598/2010-4 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 8 786 485;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „MEDINET” dla towarów należących do klasy 33 — zgłoszenie nr 8 786 485

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego ze starszeństwem wcześniejszych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 34, 75 i 77 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: i) niesłusznie odmówiła zastrzeżenia starszeństwa, ii) nie odniosła się do argumentów skarżącej dotyczących decyzji izb odwoławczych w przedmiocie żądań pierwszeństwa i starszeństwa oraz iii) nie przeprowadziła rozprawy.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2011 r. — Hüttenwerke Krupp Mannesmann i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-379/11)

(2011/C 269/122)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (Duisburg, Niemcy), ROGESA Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy), Salzgitter Flachstahl GmbH (Salzgitter, Niemcy), ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) i voestalpine Stahl GmbH (Linz, Austria) (przedstawiciele: adwokaci Stefan Altenschmidt i Carolin Dittrich)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2011) 2772, Dz.U. L 130, s. 1] oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strony skarżące kwestionują decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (1). Wnoszą oni o stwierdzenie jej nieważności w całości.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10a dyrektywy 2003/87/WE (2) poprzez ustanowienie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej. Skarżące podnoszą niezgodność z prawem przepisów zawartych w załączniku I do zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym wskaźnika emisyjności.

— Niezgodność z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87

Skarżące podnoszą, że określenie wskaźnika emisyjności dla rudy spiekanej jest niezgodne z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87, z tego względu że Komisja ustanowiła ów wskaźnik na podstawie instalacji produkcji peletów celem określenia średniej wydajności 10 % najbardziej wydajnych instalacji w sektorze lub podsektorze. Skarżące uważają, że pelety są produktami, które nie odpowiadają rudzie spiekanej i że instalacje produkcji peletów nie powinny być w związku z tym brane pod uwagę przy określaniu 10 % najbardziej wydajnych instalacji służących do spieku.

— Niezgodność z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87